

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Μετά τὸν Τζιακόζα, τὸν Καρδοίτσι, τὸν Κάνδολιν, τὸν Δε-΄Αμίτση καὶ ἄλλος ἐπιφανὲς Ἰταλὸς συγγραφεὺς, ὁ Α. Ἰούλιος Μπαρρίλι ἀπέθανεν. Ὁ Μπαρρίλι ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πολυγραφωτέρων Ἰταλῶν συγγραφέων. Δημοσιογράφος, μυθιστοριογράφος, καθηγητὴς, πρὸ πάντων ὅμως μέγας πατριώτης.

Ἐγεννήθη τῷ 1836. Μετὰ τὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς τοῦ ἐδημοσιογράφησεν· εἶτα μετέσχε πολλῶν μαχῶν, ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην. Ἐξέδωκε κατόπιν τὸν «Γκάφφαρον», ὅπου εἶνε τὸ σοβαρώτερον φύλλον τῆς Γενεύης. Διετέλεσε Καθηγητὴς τῆς Ἰταλικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γενεύης.

Τὰ ἔργα τοῦ Μπαρρίλι διακρίνει ἀπλότης καὶ κομψότης ὕφους. Τὰ «Μυστήρια τῆς Γενεύης» εἶνε τὸ δημοτικώτερον ἔργον του. Ἐξέδωκε κατόπιν τὸ «Μαῦρο βιβλίον», τὴν «Ἐξομολόγησιν τοῦ φρά Γουαλβέρτου», τὴν «Σεμιράμιδα», τὴν «Γαλάτειαν», τὸ «Σὺν ὄνειρον», τὸν «Πλοίαρχον Δοδέρων», τὰς «Δύο καρδίας» τὸν «Κόκκινον κόμητα» καὶ τὴν σειρὰν τῶν μυθιστορημάτων, διὰ τῶν ὁποίων κατέστησε δημοτικὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κολόμβου. Ἐκτὸς αὐτῶν ἔγραψε καὶ ἄλλα πάμπολλα.

Ὅταν ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημεῖου τοῦ Μαντόνι, ὁ Μπαρρίλι ἐξεφώνησε τὸν παιηγυρικόν, ἥτοι δὲ τὸσον βροντώδης ἡ φωνὴ του, ὥστε ἠκούετο μέχρι τῶν πέριξ λόφων.

Ὁ Στράους, ὁ βασιλεὺς τῶν βαλλισμῶν, θὰ ἔξη προσεχῶς τὸν ἀνδριάντα του ἐν Βιέννῃ, ἐν τῷ δημοικῷ κήπῳ, ὅπου εὐρίσκονται καὶ οἱ τοῦ Σούβεργι καὶ τοῦ Μάχαρι. Ὁ γλύπτης Hellmer παριστᾷ τὸν Στράους νέον, παίζοντα τεράχιορδον. Τὸ ἄγαλμα θὰ τεποθετηθῇ εἰς τὸ κέντρον ἀψίδος, περιστοιχιζομένης ὑπὸ νεανίδων χορευουσῶν.

Ὁ ἐν Λονδίῳ «Σύλλογος τοῦ Δίκηνς» διωργάνωσεν ἀναμνηστικὴν ἐκθεσιν τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου. Ὁ σύλλογος οὗτος τῶν διασωτῶν τοῦ Δίκηνς ἰδουθείς πρὸ ἐξαστίας, ἀνιθμειῖ ἤδη τρισχίλια μέλη. Ἡ δόξα τοῦ Δίκηνς ὑπέστη κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου του δεκαετίαν μείωσιν. Αἰσθητικοὶ ἄνθρωποι αὐτὸν ὡς δυνάμενον νὰ τέτρηι τοὺς κοινούς ἀνθρώπους. Ὁμοίαν ἀνάπτυξιν ἐνθουσιασμοῦ ὑπέστησαν ὁ Λαμαρτίνος, ὁ Οὐγκώ, ὁ Βαλζάκ. Ὁ σύλλογος Δίκηνς ἐργάζεται ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς φήμης τοῦ συγγραφέως τοῦ «Κόππερφελδ», τοῦ «Πίκουϊκ», καὶ τοῦ «Μπλήκ-Χάουζ». Ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐκθεμάτων τῆς ἐκθέσεως, ἐκτὸς ἀφθόνων προσωπογραφῶν καὶ εἰκόνων τοῦ Δίκηνς, εἶνε καὶ ἐπιστολὴ τοῦ Τολστόη, δι' ἧς ἀποκαλεῖ τὸν Δίκηνς «τὸν μεγαλείτερον μυθιστοριογράφον τοῦ 19' αἰῶνος, τὸν ἐμφορούμενον ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος.»

Εἰς τὴν Χαλκίδα πρόκειται νὰ ἰδρυθῇ ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἀγωνιστοῦ Νικολάου Κριζώτου. Ὁ Ἀἰμὸς Χαλκιδὸς ἐψηγισε πρὸς τοῦτο τρισχίλια δραχμάς.

Ὁ Κάιζερ ἠρνήθη ν' ἀποκαλύψῃ ἓνα ἀνδριάντα τοῦ πατρὸς του ἐν Σβινεμουίνδε, ἐπειδὴ οὗτος δὲν παριστάνετο ἔφιππος.

Ὁ ἀθλοθέτης τοῦ ὁμωνύμου ποιητικοῦ ἀγωνίσματος κ. Παντελίδης ἀνέστειλεν αὐτὸν, «μέχρις οὐ καθορισθῶσι τὰ ὅρια τῆς γλώσσης», κατὰ τὴν φράσιν του. Δηλαδή, εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων...

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ἐκ Καμαρίζης φυγαδευθὲν καὶ ἐν Γερμανίᾳ πωληθὲν ἀντὶ 200,000 μάρκων, ἠγόρασεν ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανίας.

Ἐν Λονδίῳ συνέρχεται τὴν 25 Σεπτεμβρίου Συνέδριον Ἠθικῆς Ἀγωγῆς. Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος ὤρθησαν οἱ κ. κ. Στανυρίδης καὶ Βελέης.

Ἀπέθανεν ἐν Ἰταλίᾳ ὁ κριτικὸς Κιαρίνι, ὅστις διεκρίθη διὰ τὴν κατὰ τοῦ Δ' Ἀννούντζιο σφοδρὰν πολεμικὴν του.

Τὸν προσεχῇ Ἰανουάριον θὰ ἐορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ Ἐδγαρ Πόε, τοῦ δεινοῦ ὑπερατλαντικοῦ διηγηματογράφου. Προβλέπεται ἐξ ἀφορμῆς τούτου μέγας φιλολογικὸς πόλεμος ἐν Ἀμερικῇ. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὰ αὐτὰ αἰσθητά ἐναντίον τοῦ Ἐδγαρ Πόε ὅσα οἱ Ἀγγλοὶ κατὰ τοῦ Βύζωνος καὶ οἱ Γερμανοὶ κατὰ τοῦ Χάινε.

Ἐν Φλωρεντίᾳ τῇ 30 προσεχούς Νοεμβρίου ἀνοίγει Διεθνὴς Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις ὑπὸ τῆς «Ν. Ἑταιρείας τῶν Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν», λήγουσα τῇ 30 Ἰουνίου 1909. Προγράμματα λεπτομερῆ ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Καλλιτεχνικὴν Ἑταιρείαν. Θὰ ἦτο συνελευστικὸν ἂν ἡ Ἑταιρεία ἐφρόντιζε νὰ μεταφρασθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς Ἐκθέσεως καὶ νὰ σταλῇ ἰδίᾳ εἰς ἕκαστον Ἑλληνα καλλιτέχνην, ἵνα κατορθωθῇ οὕτως εὐπρόσωπος αὐτῶν καὶ πολυάριθμος συμμετοχὴ.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν πρότείνε τὴν παρασημοφορίαν τοῦ γλύπτου τοῦ «Συλοθραύστου» κ. Φιλίππου. Πολὺ ἐνωρίς!

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐκθεσιν τῶν Βρυξελλῶν ἐτιμήθη διὰ χρυσοῦ βραβείου μετὰ τιμητικοῦ διπλώματος ὁ ἐν Πειραιεὶ καλλιτέχνης φωτογράφος κ. Γαζιάδης.

Εἰς τὸν γλύπτην Marin παρηγγέλθησαν ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς τῶν Βρυξελλῶν ἐπὶ χρυσοῦν ὀρειχάλκινον σύμπλεγμα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ κατατροποίντος τὸν δράκοντα καὶ τρία ἀγάλματα ἁγίων ἐκ λευκοῦ λίθου χάριν τοῦ ἐξωτερικοῦ διακόσμου τοῦ νέου ἱεροφυλακίου τοῦ Sainte-Gudule ἐν Βρυξελλαῖς.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς θεατρικῆς ἐφημερίδος «Comedien» πρόκειται νὰ ἰδρυθῶν θέατρα εἰς τοὺς γαλλικοὺς στρατώνας. Εἰς τὰ θέατρα αὐτὰ δὲν θὰ παριστάνονται μόνον πατριωτικὰ δράματα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα δράματα καὶ κωμωδία ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι τέρπον ἀλλὰ καὶ διδάσκουν συγχρόνως.

★

Τὸ ἐν Κοπενάγη συνελθὼν διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν ὥρισεν ὡς τόπον συγκροτήσεως τοῦ προσεχοῦς συνεδρίου, τῷ 1911, τὰς Ἀθήνας.

★

Δύο γνωστότατοι Παρισινοὶ χρονογράφοι ὁ Ἑμμανουὴλ Ἀρὲν τοῦ «Φιγαρώ» καὶ ὁ Ἀρδουὲν τῆς «Πρωίας» ἀπέθανον σχεδὸν ταυτοχρόνως ἀπὸ τὴν αὐτὴν κατὰ σύμπτωσιν ἀμφοτέροι νοσον, ἐξ οὐραιμίας.

Ὁ Ἀρδουὲν ἦτο ὁ χαριέστερος Γάλλος εὐθυμογράφος, τοῦ ὁποῖου τὰ συντομώτατα χρονογραφήματα συχνότατα μετεφράζοντο παρὰ Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ἐπὶ ἐτὶ διηύθυνε τὴν ἐν Ρώμῃ ἐφημερίδα «Ἰταλίαν». Τῷ 1887 ἤρξατο τῆς ἐν τῇ «Πρωίᾳ» συνεργασίας του. Ὁ Ἀρδουὲν ἦτο ἡλικίας 63 ἐτῶν. Ἦδη ἀπομένει ὡς καλλίτερος χρονογράφος ὁ Μαρέ.

★

Ὁ κ. Βικῆτος διαμείνας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς Πύλον, ἐφιλοτέχνησε διαφόρους ἀπόψεις τῶν πέριξ τοιείων.

★

Ὁ κ. Μπονᾶνος ἐξετέλεσεν ἐπὶ μαρμάρου τὴν «Φιλοδοξίαν». Γυνὴ πατεῖ ἐπὶ κρανίον καὶ στηρίζεται ἐπὶ θρόνον ἐξ ἀνθρωπίνων ὀστέων. Κρατεῖ μάχαιραν ἐντοίμην νὰ τὴν βυθίσῃ κἄπου, ὁ δὲ λέων — τὸ σύμβολον τῆς ἰσχύος — μένει πενιθρὸς εἰς τοὺς πόδας τῆς. Ὁ καλλιτέχνης ἔδειξεν ὄλην τοὺς τὴν δύναμιν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς, εἰκονίζον τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας, τὸ ἱκανὸν νὰ αἵματοκυλίῃ τὴν ἀνθρωπότητα.

★

Εἰς τοὺς «Τάϊμς» ὁ διευρεπὴς ἀρχαιολόγος κ. Ἐβανς δημοσιεύει ἐνυπόγραφον περιγραφὴν νέων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων, ὡς ἔκαμεν, ἐξακολουθῶν τὰς ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Κνωσὸν τῆς Κρήτης. Ἰδιαιτέρως τονίζει τὴν σπουδαιότητα εὐρημάτων τινῶν ἐπὶ τῆς ἐκεῖ πληροῦς νηοίδος «Μοχλὸς», ὧν τὴν ἐποχὴν ἀνάγει εἰς τὰ 1900 π.Χ. Οἱ «Τάϊμς» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τονίζουν τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν νέων τούτων εὐρημάτων καὶ ἐξάφρουν τὸ ἔργον τοῦ ἀκαμάτου, ὅσον καὶ εὐτυχὸς εἰς τὰς ἐρεῖνας τοῦ ἀρχαιολόγου.

★

Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Κυρ. Ἐκτορος Φράνς, ὅστις κατηγορηθεὶς κατὰ τὸ 1871 ἐγκατέλειπε τὴν Γαλλίαν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν ὅπου ἐν Βούλβιτς κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῇ Βασιλικῇ στρατιωτικῇ Ἀκαδημίᾳ. Μεταξὺ τῶν μᾶλλον γνωστῶν ἔργων τοῦ Φράνς καταλέγονται καὶ τὰ καταστάνα ἀγαπητὰ «Ἡ ἱστορία τοῦ Ἐφημερίου» (1879), «Τὰ ἀμαρτήματα τῆς ἀδελφῆς Κουγκόνδας» (1880), καὶ «Ἡ ἱστορία πτωχῆς τινος νεάνιδος» (1906). Ἐσχάτως ἐξέδωκε τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Βρετανικοῦ στρατοῦ. Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἐφημερίδος «Τὸ Μέλλον».

★

Εἰς τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ δι' ἧς συνιστᾷ ὁ γράφων τὴν συλλογὴν ἐράνων ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὲρ ἀποπερατώσεως τοῦ ἡμιτελοῦς ἐσωτερικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος ἐν Μεσολογγίῳ. Ἡ ἐκκλησίαις αὕτη εἶναι ἀνεξήγητος καὶ πολὺ παράδοξος.

★

Εἰς τὸ λύκειον τῆς πόλεως Ἐμπορίας τῆς Πολιτείας Κάνσας παρεστάθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ὁ «Ἀγαμέ-

μνων» τοῦ Αἰσχύλου ὑπὸ Ἀμερικανῶν σπουδαστῶν, διδασκθεὶς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης καὶ φιλολογίας κ. J. Wilkie. Ὁ «Ἀγαμέμνων» ἐδόθη τρίς.

★

Ἀπεβίωσεν τὴν 18 Ἰουλίου ἐν ἡλικίᾳ 45 ἐτῶν ὁ Φίλιππος Αιγκιέρ, ἐπόπτης τοῦ Μουσείου τῆς Μασσαλίας, ἐκδῶσας ὡραιότατον εἰκονογραφημένον κατάλογον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πέτρος Pugel — τὸ ἔργον του ἐν Μασσαλίᾳ». Πλὴν τούτου ἔγραψε μονογραφίαν τοῦ χαλκογράφου καὶ ζωγράφου Joseph Bony, ἔρριψε τὰς βάσεις Ἀδελφότητος τῶν φίλων τοῦ Μουσείου τῆς Μασσαλίας καὶ ἐν γένει παρέσχε πλείστας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦτο.

★

ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἱστορικοῦ κ. W. Bode ἀγγέλλεται ἡ εὐρεσις νέου ἔργου τοῦ Ρέμβραντ, ἀνευρεθέντος ἐν τῇ συλλογῇ Koppel ἐν Βερολίνῳ. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ προσωπογραφίαν ἀνδρός, χρονολογούμενην ἀπὸ τοῦ 1659 ἢ 1663. Τὸ ἀναπαριστάμενον ἄτομον, ὅπερ φαίνεται ἄγον ἡλικίαν 45 ἐτῶν, ἴσταιται ὁρθὸν πλησίον τραπέζης, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατεῖ φύλλον χαρτοῦ καὶ δεικνύει κατὰ πρόσωπον μορφὴν φρικωδῶς παραμορφωμένην ὑπὸ νόσου, ἥτις ἔχει καταστρέψει τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς τὴν ὁποίαν ὁ καλλιτέχνης, ἐν τῇ ἀξιοθαυμάστῳ εὐσυνειδησίᾳ του, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναπαραστήσῃ ἀκριβέστατα. Ἐν τούτοις ἡ ἐπιβαλλομένη τέχνη τοῦ ἐκτελέσαντος τὸ ἔργον, ἡ ὡραιότης τῆς ὕλης, ἡ ἁρμογία τοῦ χρώματος καὶ ἡ ἔκφρασις ἣς δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ρέμβραντ εἰς τὸ ἀξιολύπητον τοῦτο πρόσωπον εἶναι τοιαῦτα, ὥστε λησμονεῖ τις τὴν σωματικὴν του ἑλλειψιν καὶ ἀποθαυμάζει μόνον τὴν τέχνην.

★

Ἐν τῇ Ἑλβετικῇ πόλει Saint-Moritz (κοιλίᾳ Engadine) συνέστη ἐπιτροπὴ πρὸς Ἱδρυμα Μουσείου τοῦ Σεγαντίν. Τὸ μέγαρον θὰ κατασκευασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Hartmann, πιδανῶς δὲ θὰ ἐγκαινισθῇ ἐντὸς τοῦ 2 ἐπτεμβρίου, κατὰ τὴν ἐννάτην ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Ἑλβετοῦ ζωγράφου. Ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Ἱδρυματος θὰ στηθῇ τὸ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Σεγαντίν ὑπὸ τοῦ κ. Bistolfi φιλοτεχνηθὲν ὥρατον μνημεῖον καὶ ἡ προτομὴ τοῦ ζωγράφου, ἔργον τοῦ πρίγκηπος Troubelzko. Θὰ περιλάβῃ δὲ τὸ μουσεῖον τρία τῶν ὀνομαστοτέρων ἔργων τοῦ Σεγαντίν τοὺς πίνακας «Ζωὴ καὶ Θάνατος» τοῦ Τριπτύχου τῶν Ἀλπίων καὶ τὸν πίνακα τῶν Δύο Μητέρων. Πρὸς τούτους πολυάριθμα ἱχθυογραφήματα τοῦ καλλιτέχνου, ὁδρογραφίαι τῶν δύο νήδων τὸν ἐξ ἀντιγραφῆς τῶν ἐλαιογραφημένων προσωπογραφῶν των, συλλογὴν φωτογραφιῶν τῶν ἔργων του καὶ τέλος βιβλιοθήκην περικλείουσιν πᾶν δ. τι ἐγράφη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τούτου.

★

Ἡ πλουσιωτάτη Ἀμερικανὶς δεσποινὶς Οὐίλλιαμ Κόρβυ, ἡ ὁποία εἶνε γνωστὴ εἰς τὸν κόσμον τῆς σκηνῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάρμπελ Ζίλμαν, ἐδώρησε 5 ἐκατομμύρια φράγκων, ὅπως δι' αὐτῶν ἀναγερθῇ νέον θέατρον τῆς ὕλης.

Εἰς τὸ θέατρον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶνε ἕτοιμον περὶ τὰ τέλη τοῦ 1909, θὰ προσαρτηθῇ καὶ Μελοδραμικὴ Σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ σπουδάζουν οἱ μέλλοντες καλλιτέχναι τοῦ Μελοδράματος. Οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ εἶνε ἀπληλαγμένοι τῶν διδασκτρων.

★

Οἱ διοργανωταὶ τοῦ ἐν Παρισίοις Μουσείου τῆς διακοσμητικῆς τέχνης συνήθροισαν ἐν τῇ ἐν τῷ περιπτέρῳ Marsan ἀνοίξειν Ἐκθέσει, ἥτις θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, ὅλα τὰ ἀμνηστικὰ τοῦ θεάτρου ἀντικείμενα, ἀπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν ἀντιστοιχείων ἐξόδου μέχρι τῶν ἀναγλύφων σχεδιογραφημάτων τοῦ Sambon

Ἡθοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς ἀναζῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ μετ' αὐτῶν ἐλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ θεάτρου. Προγράμματα, διαφημίσεις, σήματα, στολαί, προσωπίδες, χειρόγραφα, ὅλα συνεκτερωθήσαν ἐκεῖ. Ἡ πανοπλία, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἡ Ραχήλ ὑπο' ὑμένην τὴν Jeannette d'Arc, εἰς σθηθιδόμος· χορευτοῦ τοῦ 18 αἰῶνος· ἐτέρα στολὴ τῆς Jeannette d'Arc, διασκευασμένη κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τῆς ἐποχῆς, ἣν ἔφερεν ἡ δις Dushesnois εἰς τὸ βάθος μεγάλης αἰδούσης ὑποῦται ἡ ἐκ βύρας τετραγώνος καὶ ἐφθαλμῆν πολυθρόνα, ἐφ' ἧς ὁ Μολιέρους ἔπαιξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενή».

Τὰ ἀπειράριθμα ἐκδέματα δαιρούνται εἰς ἑπτὰ κατηγορίας· ἑλληνικαὶ καὶ ῥωμαϊκαὶ ἀρχαιοτήτες· ἐλαιογραφίαι, κρητιδογραφίαι, μικρογραφίαι, ὁδροκομμογραφίαι, ὕδατογραφίαι καὶ ἱερογραφήματα· σχέδια διακοσμῆσεως· προτομαί, ἀγάλματα καὶ ἀντικείμενα κεραμεικῆς· ἀνδρεῖκελλα, ἐνδυμασίαι, σκηρικὰ ἐξαρτήματα καὶ ποικίλα ἀντικείμενα· χαλκογραφικὰ καὶ λιθογραφικὰ εἰκόνες καὶ διαφημίσεις.

Ἐν τῇ Ἐκδόσει παρεχωρήθησαν καὶ πλείοται ἰδιωτικαὶ συλλογαί. Ἡ Comédie Française καὶ ὁ Κολλέγιο ἔστειλαν ποικίλους ἱματισμούς· Μαρκησὶοὶ δὲ καὶ κόμμητες ἀπέστειλαν θαυμασίας καὶ ἐνδιαφερούσας συλλογὰς διαφόρων ἀντικειμένων ἀφορώντων τὸ θεᾶτρον· ἀγάλματα τοῦ Σαῖ ἀναπαριστῶντα πρόσωπα τῆς κωμῆδος, διόπτρας καὶ τηλεόπεια, πέλιδι χορευτῶν καὶ ἄλλα. Ἡ περιεργότερα τῶν συλλογῶν εἶνε ἡ τοῦ κ. Sambon, ἀποτελουμένη ἐξ ἀντικειμένων τοῦ θεάτρου τῆς ἀρχαιότητος καὶ μαρτυροῦσα τὴν ἀρχαιότητα τῆς δραματικῆς τέχνης.

Ἡ συλλογὴ αὕτη τοῦ Sambon παρουσιάζει τὴν θεατρικὴν τέχνην καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς· Ἀνάγλυφα, ἐξωγραφημένα ἄγρια, λυχνία, μετάλλια, νομίσματα, δακτυλίδιοι ἀνάγλυφοι, παριστῶντες παίχνια ἢ σκηρὰς θεάτρου, μορφὰς ἡθοποιῶν, ἀκροβάτας ἢ μονομάχους· μικρὰ ἐκμαχία ἐξ ὀπτιῆς γῆς, ἀγαλματίδια ἡθοποιῶν ἢ μονοεικῶν ἐκφραστικώτατα, ὄργανα μουσικῆς, ψηφίδες ἐξ ὕλου ἢ ὁσούτῃ μετ' ἄλλων, ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὰ σημερινὰ εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου.

Ἄλλ' αἱ τελειότεραι συλλογαί εἶναι τρεῖς. Πρωτίστως εἰδώλια πῆλινα ἢ μετέλλινα, νευρόσπασα, ἀγάλματα καὶ πλαγγόνες· δέκα νευρόσπασα, ἀγάλματα καὶ πλαγγόνες· δέκα ἀνδρεῖκελλα τοῦ ἐν Νορμανθὶ θεάτρου τῆς Σάνδης· δύο πλαγγόνες τοῦ θεάτρου τῆς κ. Forain· πλαγγόνες φέρουσαι στολὴν καὶ πανοπλίαν τοῦ Μεσαιῶνος ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ βαρὼνου Lévy.

Αἱ σκηνογραφίαι εἶναι ἐπίσης περιεργαί. Καὶ αἱ εἰκόνες εἶναι ἄφθονοι καὶ σπάνιοι. Ἡ τῆς Malbran ὑπὸ τοῦ Pedrazzi εἶνε πολυτιμωτάτη οὐχὶ τόσο διὰ τὴν τέχνην, ὅσο διότι εἶνε ἡ μόνη διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Malbran ἐπόρεν. Ἡ τῆς Maria Felicita, ἐν περιβολῇ ὑπενδυμῆσός τὴν τῆς Ἰωάννας τῆς Ἀγαγονίας, κρατούσης δέσμην συμβολικῆν πέντε ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ σχηματίζουσι τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀνδρός, ἐν ἡρώα· Carlo. Ὡσαύτως ἐν τῇ Ἐκδόσει ἀναζῶσιν ἡ Déjazet καὶ ἡ Marie Dorval· ἡ Ἀδριανὴ Lecoultre καὶ ἡ Zoéla Arnould· ἡ Armande Béjart, ἡ Graciane, ὑπὸ τῆς Vigée· Lebrun καὶ ἡ Taglionι ἐν τῷ ῥόλῳ τῆς Σουλφιδος ὑπὸ τοῦ Lepaulle καὶ ἡ Champmeslé.

Ἡ ἐφεταμένη θεατρικὴ ἔκθεσις ὑστερεῖ βεβαίως κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς ἐν Βιέννῃ τῇ 1892 γενομένης θαυμασίας διεθνούς Ἐκθέσεως τοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Μουσικῆς.

ἡς· καθόσον ἐν τῇ Παρισίῳ δὲν πρόκειται ἡ μόνον περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεάτρου.

★

Ἐξ ὧν ὅσοι ἐπραγματεύθησαν τὴν ἐπόθεσιν τοῦ Φάουστ, παλοῦντος τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν διάβολον, τελευταῖος εἶνε ὁ κ. de Najac, ὅστις ἐν μιμοδράματι, παρασταθέντι ἐν τῇ ἐν Neuilly κομῇ σκηρῇ του, παρουσίασε τὸν Φάουστ οὕτως τῆς Μαργαρίτας καὶ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς παρ' αὐτῆς βασιανδόμενον, ὥστε ἐν τέλει ὁ Μεφιστοφελὴς κερδίζει οὐχὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Φάουστ, ἀλλὰ τὴν τῆς Μαργαρίτας.

Οἱ δὲ μαρτυροὶ τύποι οὕτως ὁλον ἐγίνοντο ἀθωότεροι. Ἐν τῇ γηραιᾷ Γερμανίᾳ ὁ Φάουστ γίνεται ἀλχημιστὴς καὶ μάγος. Ὁ τοῦ Goethe εἶνε φιλόσοφος, ἐρωτευμένος καὶ εἰς συνήθης ἄπιστος. Ὁ Φάουστ ὁμοῦ τοῦ κ. de Najac εἶνε ὁλως διάφορος. Τὴν μουσικὴν συνέθεσεν ὁ Marcel Noel, ἐκφραστικώτατην, ποικίλην καὶ λίαν πρωτότυπον. Τὸ πρόσωπον τοῦ Φάουστ ἐπεδύθη αὐτὸς ὁ κ. de Najac, τὸ τῆς Μαργαρίτας ἡ κ. Bompart καὶ ὁ A. Rodin τὸ τοῦ Μεφιστο. Γενικῶς τὸ ἔργον κρίνεται ὡς τεχνικώτατον.

★

Τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος ὑποχρεώνει τὰς κυρίας νὰ γίνωνται τεχνίτριαι. Παρῆλθεν ἡδὴ ἡ ἐποχὴ, διὰ αἱ κυρίαί πλειοδοτοῦσαι ἐπὶ τῆς «ἀσθενείας τοῦ φύλου των», δὲν κατεδέχοντο νὰ μετακινήσων ἐν ἐπιπλόν. Σήμερον πλοῦσαι καὶ πτωχαὶ συναγωνίζονται εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὰς ἰδίας τέχνας μετὰ τοῦ ἰδίου ζήλου, ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες.

Αἱ κυρίαί ἰδίως τῆς ὑψηλῆς περιοπῆς, αἱ ἀριστοκράτιδες, τὰς ὁποίας φαντάζεται ὁ κόσμος περιστοιχιζόμενας ὑπὸ λεγῶνων θεραπόντων καὶ θεραπευτῶν καὶ διαβιούσας ἐν μέσῳ φανταστικῆς χλιδῆς καὶ εὐμαρίας, ἐργάζονται ὡς αἱ ταπεινότεραι τῶν γυναικῶν.

Εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ ἔκθεσιν τῶν «Τεχνῶν καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων τῶν Ἀριστοκρατῶν» ἐξετέθησαν ἐκδέματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι τὸ ἄνθος τῆς ἀγγλικῆς γυναικείας ἀριστοκρατίας δὲν εὐνοεῖ ἄλλως τὰς τέχνας, ἀλλὰ ἐργάζεται, πρᾶγει καὶ τελειοποιεῖ αὐτὰς καὶ δὲν ἀπαξιοῖ νὰ ἐκθέσῃ πρὸ τοῦ κοινοῦ τὰ ἔργα του.

Ἡ μὲν Λουίζα Ρίμυκτον, ἀνήκουσα εἰς μίαν ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς ἀγγλικῆς μητροπόλεως ἐξέθηκε θαυμάσια ἔργα χρυσοποιίας, τὰ ὁποία εἶχε σφρηλατήσει μόνῃ της. Ἡ μὲν Ἐδιθ Δικ ἐξέθηκε θαυμάσια κτενὰ τῆς γυναικείας κομμώσεως, ἰδικῆς τῆς ἐπινοίας.

Πλείοται γνωσταὶ κυρίαί ἐξέθεσαν κεντήματα καὶ διάφορα χειροτεχνήματα, ἀλλ' ἰδίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤγειρε τὸν θαυμασμόν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως ὑπῆρξαν τὰ μετὰλλικὰ καὶ δερμάτινα κομμοτεχνήματα ἐπινοίας καὶ κατασκευῆς οὐλόγων καὶ θυγατέρων λόρδων καὶ πατρικίων. Καὶ τὸ πλέον ἀξιοσημείωτον καὶ διδακτικόν εἶνε ὅτι πολλὰ εἰδικὰ καταστήματα ἡγόρασαν προνομιακῶς τὴν κατασκευὴν καὶ πώλησιν πολλῶν πρωτοτύπων κομμοτεχνημάτων, διὰ τὰ ὁποία ἐλήρωσαν γενναίως ἀμοιβὰς εἰς τὰς εὐγενεῖς τεχνικὰς των.

Ἐξετέθησαν νέα εἶδη βιβλιοδετικῆς, ἀγγειοπλαστικῆς, ἀνθοπλαστικῆς, νέα σχήματα κιβωτίων, τραπέζων, λαμπῶν, ὀμβρελλῶν καὶ ὑποδημάτων ἀκόμη. Μία πολυμήχανος δεσποινὶς εἶχεν ἐκθέσει θαυμάσιον ζεύγος γυναικῶν ὑποδημάτων, τὰ ὁποία εἶχε σχεδιάσει καὶ ῥάψει μόνῃ της. Ἐν μέγα ὑποδηματοποιεῖον ἐσπύετο νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸν πρωτότυπον τύπον τοῦ ὑποδήματος.

Ὡστε αἱ κυρίαί δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἀγορὰς καὶ τὰς ἐσπερίδας, ἀλλ' ἐργάζονται.

